

melser til Fordel for et Vidne eller dets nærmeste. Det anvendte Udtryk „dets nærmeste“ forekommer Justitsministeriet at være for ubestemt, og i norsk og svensk Ret har man da ogsaa udtrykkelig opregnet de af Vidnets Paarørende, der ikke maa begunstiges. Som i Sverige har man derfor i Forslaget nævnt Vidnets beslægtede eller besvogrede i op- eller nedstigende Linje eller hans Søsken samt hans Ægtefælle. Yderligere har man ment, at heller ikke Vidnets Forlovede bør kunne begunstiges ved Testamentet.

I Bemærkningerne til Udkastet Side 118 udtaler Kommissionen, at det afgørende ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet, om Inhabilitetsgrund foreligger, er Testationssøjeblikket, men Justitsministeriet maa anse det for rettest, at dette udtrykkelig udtales i Loven, og Kommissionen har ikke haft noget at erindre herimod. Bestemmelsen herom er optaget i Forbindelse med Reglen om, at Testamentet ej heller maa begunstige en Person eller Institution, i hvis Tjeneste Vidnet virker, men gælder ogsaa de andre Inhabilitetsgrunde som f. Eks. Ægteskab eller Forlovelse.

Til § 67.

Bestemmelsen svarer til Udkastets § 68.

Udkastets §§ 67 og 68 er byttet om for at tydeliggøre, at Anvisningerne i Udkastets § 67 ogsaa rettes til Vidner ved de i Udkastets § 68 omtalte mundtlige Testamenter. Endvidere er Bestemmelsen ændret derved, at Henvisningen til de foranstaaende Regler undtager § 65, Pkt. 1, idet man finder, at det ikke i disse Nødstilfælde kan fordres, at Vidnerne skal være fyldt 18 Aar. Kommissionen har udtalt, at den intet har imod Ændringen at erindre.

Til § 68.

Bestemmelsen svarer til Udkastets § 67.

I § 64, Stk. 2 bestemmes det, at Vidner skal være til Stede som Testamentsvidner efter Testators Ønske. Justitsministeriet anser det for formaalstjenligt, at Vidner i deres Paategning paa Testamentet udtrykkeligt erklærer, at de har været til Stede efter Testators Ønske, og Bestemmelse herom er derfor optaget i Forslaget.

K a p i t e l 12.

Til § 70.

I Udkastets § 71 er optaget en Forældelsesregel for Fremsettelse af Indsigelse

mod Testamenter. Det foreskrives, at Indsigelsen skal fremsættes snarest muligt og senest, inden Boet er sluttet, men senere fremsatte Indsigelser skal dog under visse Betingelser kunne tages i Betragtning.

For de Arvinger, der er mødt under Skiftet, følger det allerede af de almindelige Regler om Skifteretsafgørelsens bindende Virkninger (res judicata), at de ikke efter Boets Slutning kan fremsætte Indsigelse mod Testamentet i første Instans, men kun kan indbringe Spørgsmaalet for Ankeinstansen med Iagttagelse af de sædvanlige processuelle Regler, herunder Appelfristen, jfr. herved Deuntzers Skifteret Side 815. Der er efter Justitsministeriets Opfattelse ikke Grund til at indrømme disse Arvinger en videregaaende Adgang til faa Opgørelsen af Boet forandret og saaledes fravige de sædvanlige processuelle Regler. Paa den anden Side er man betænkelig ved at foreskrive en Forældelsesregel for de Arvinger, der ikke er mødt paa Skiftet; disse Arvinger bør derfor som hidtil have Adgang til at gøre deres Indsigelse gældende ved Søgemaal i første Instans, og dette har ikke medført saadanne Vanskeligheder i Praksis, at der er Trang til en særlig Forældelsesregel, bl. a. fordi disse Tilfælde sjældent forekommer. Man har derfor ladet Bestemmelsen i Udkastets § 71 udgaa; men da det ikke er urimeligt, at saadanne Indsigelser maa fremsættes snarest muligt for ikke at hindre Boets Opgørelse, har man optaget en Bestemmelse herom i denne Paragraf.

Til §§ 71 og 72.

Bestemmelserne svarer til Udkastets §§ 72 og 73, men er byttet om, idet det er fundet rimeligt at nævne Notarialtestamentet forud for Vidnetestamentet paa samme Maade som i Kapitel 11. Kommissionen har intet haft at erindre herimod.

K a p i t e l 13.

Til § 73.

Bestemmelsen svarer til Udkastets § 74. I Bemærkningerne til Udkastet Side 131 anføres det, at man ikke har fundet det nødvendigt at give nogen udtrykkelig Bestemmelse om den Habilitet, som kræves til Genkaldelse af et Testamente, idet det maa anses for givet, at der maa stilles de samme Krav som til Habiliteten ved Oprettelsen. Justitsministeriet har dog anset det for rettest, at ogsaa dette fremhæves i selve Loven, og Kommissionen har intet haft